

[Statsministeren]

spændende og sigende billede, og jeg kan oplyse, at der så viser sig følgende langtids-tendens, og det er den, regeringen bygger på.

I årene 1973-75 var dette korrigerede underskud, hvor vækst eller fald i lagerbeholdninger tages i betragtning, i gennemsnit 2,5 mia kr. I den følgende treårsperiode var det vokset til i gennemsnit 10 mia kr. I 1979-81 var det nået op på i gennemsnit 14 mia kr. I 1982 sprang det op til 19 mia kr., men derefter vendte udviklingen. I 1983 faldt det til 12 mia kr., og ifølge det økonomiske sekretariats skøn falder det i 1984 til ca. 10 mia kr. Det tegner efter regeringens opfattelse grundlæggende en positiv udvikling, og jeg gør opmærksom på, at denne reelle forbedring er opnået, til trods for at vor udenlandske rentebyrde, der unægtelig belaster betalingsbalancen, fra 1983 til 1984 stiger med ikke mindre end 4 mia kr.

Så kan man spørge, hvad det er, der fører til denne relativt positive udvikling. Svaret ligger lige for: det skyldes overskuddet på vare- og tjenestebalancen, som fra 1982 til 1984 er vokset med ikke mindre end 8 mia kr. Når vi i årene fra 1982 til 1984 overhovedet har haft problemer med betalingsbalancen, skyldes det, at rentebyrden hele tiden er steget. Jeg kan oplyse, at vi venter, at overskuddet på vare- og tjenestebalancen, som er vokset så smukt som med 8 mia kr., yderligere i 1985 vil vokse med ca. 4,5 mia kr.

Jeg nævner disse tal – og det er måske lidt usædvanligt under en åbningsdebat, som ellers er så skrækkelig politisk og polemisk – fordi jeg lægger så megen vægt på, at man vil prøve at forstå, at det, regeringen udleder af disse tal, er, at der er sket en grundlæggende ændring i positiv retning i betalingsbalancen, og at væksten i underskuddet i år er en midlertidig foreteelse fremkaldt især af meget kraftige forskydninger i lagerdannelsen og naturligvis dollarkursen som nævnt.

Men det er det, som er baggrunden for, at vi siger: vi skal ikke bringe det igangværende opsving i produktion og beskæftigelse i fare gennem en siksakkurs og gennem forhastede indgreb. Regeringen venter, at de betalingsbalancetal, vi møder for andet halvår, bliver helt anderledes end for første halvår. Juli, august, september er nu på arkiv. Følger vi det materiale, som er til rådighed, har vi endnu ikke betalingsbalancetal, vi har valutatal, men jeg kan oplyse, at alt peger på, at tredje

kvartal giver et helt anderledes tal på betalingsbalancen end første og andet kvartal. Regeringen mener, at vi med den enorme stigning i produktion, som på grundlag af de større varelagre er planlagt overalt i vore eksporterhverv, har lov til at håbe – men det er nok også vores pligt at tro på – at fjerde kvartal bliver sympatisk, så vi slutter med et betalingsbalanceunderskud i 1984, som selvfølgelig er højt, men som er et udtryk for, at opsvinget kom til os, ikke mindst fordi vi selv gjorde så meget for at skabe det, tidligere, end vi havde kunnet regne med, da vi planlagde det økonomiske forløb for året 1984.

Dernæst vil jeg vende mig til et andet emne, som mange har talt om – hr. Gert Petersen, hr. Svend Auken og andre – og det er spørgsmålet om en eventuel nedsættelse af arbejdstiden. Jeg skal ikke sige så voldsomt meget om det, for regeringen har nu engang den grundlæggende opfattelse, at spørgsmålet om arbejdstidens længde i vort land bedst afgøres af parterne på arbejdsmarkedet. Nu er det offentlige jo da for resten også part, og en forkortelse af arbejdstiden vil selvfølgelig påvirke de offentlige budgetter, og derfor er det vel rigtigt, at jeg gør en enkelt bemærkning derom.

Jeg har forstået det således, at socialdemokratiet på sin kongres og også i sin folketingsgruppe har bakket en nedsættelse til 35 timer op som et aktuelt overenskomstkrav. Nu sagde hr. Svend Auken, at det drejede sig om valget mellem mere forbrug og mere fritid. Det er jo altid rart, hvis man kan stille mennesker over for et valg mellem to tiltalende muligheder, og det er det selvfølgelig. Men er det et sandt valg, eller foregøgler man folk noget, som ikke er korrekt?

Var det nu ikke lidt flot sagt, at den socialdemokratiske politik drejer sig om valget mellem mere forbrug og mere fritid? For hr. Svend Auken sagde nemlig også, at kompensationen skulle holdes inden for de rammer for lønstigning, der er plads til. Så er det, jeg siger: en nedsættelse til 35 timer er vist en nedsættelse på 12½ pct. Det er meget. Hvis det skal gennemføres, og hvis kompensationen skal holdes inden for det, hr. Svend Auken kalder for forsvarlige rammer med sin tale i dag, vil det så ikke indebære en realindtægtsnedgang for lønmodtagerne på 7-8 pct.? Vi må jo vide, hvad vi taler om; vi skal